

INTERVJU Z LEO PLEVČAK – IZKUŠNJE ŠTUDENTKE Z MEDNARODNO MOBILNOSTJO ERASMUS NA PORTUGALSKEM

V študijskem letu 2013/2014 se je za mednarodno mobilnost z namenom opravljanja kliničnega usposabljanja v tujini odločila študentka **Lea Plevčak**, študentka Visoke zdravstvene šole v Celju. V okviru sklenjenega bilateralnega sporazuma z visokošolskim zavodom CESPUS, se je študentka odpravila v mesto Porto (Portugalska). Zanimalo nas je, kako je preživela tri-mesečno mobilnost, kaj se je novega naučila, spoznala in kakšne so njene izkušnje s kliničnim usposabljanjem v tujini.

- Zakaj ste se odločili za mednarodno mobilnost in opravljanje kliničnega usposabljanja v tujini?

LP: Pozdravljeni. Najprej se vam zahvaljujem, da lahko z vami delim izkušnjo, ki sem jo doživela z Erasmus mobilnostjo. Za opravljanje kliničnega usposabljanja v tujini sem se odločila iz več razlogov. Prvi razlog za odhod je bil ta, da sem velika ljubiteljica spoznavanja drugih držav, njihovih kultur in novih ljudi. Drugi razlog za izmenjavo je bil, da pogledam malo širše, tudi na področju zaposlovanja, saj stanje glede zaposlitev bodočih diplomiranih medicinskih sester/zdravstvenikov v Sloveniji ni najbolj vzpodbudo. Tretji razlog za opravljanje kliničnega usposabljanja v tujini je bil, da si pridobim nova znanja, izkušnje in reference, ki mi bodo pomagale pri zaposlitvi.

- Kako so potekale vaše priprave na mobilnost in bivanje v tujini?

LP: Priprave na odhod so bile naporne, predvsem za moja starša, saj sta bila glede moje samostojnosti v tuji državi sprva malce skeptična, a sta me hkrati spodbujala, saj sta menila, da je moja odločitev koristna za kariero po študiju. Sama sem bila med samo pripravo presenetljivo mirna in zbrana. Pred odhodom sem se sestala s prijateljico, ki je bila leto pred tem na 1-letni Erasmus mobilnosti v Portu, tako, da sem bila pravzaprav zaradi nje tako pomirjena. Razložila mi je vse potrebno glede javnega prevoza, ki ga Erasmus študenti zelo pogosto uporabljamo in me »opremila« z zemljevidi, da sem vsaj približno vedela, kako priti kam, ne da se izgubiš. Posredovala mi je koristne nasvete glede previdnosti v mestu, saj je v Portu veliko revščine.

- Kako ste bili sprejeti v lokalnem okolju in na instituciji gostiteljici ter kliničnem okolju?

LP: Prvi vtisi v Portu so bili zelo pozitivni, saj so ljudje zelo prijazni, gostoljubni in odprti, s čimer me je seznanila že prijateljica, saj so ji ljudje že prvi dan pomagali pri nošenju prtljage iz letališča. Sama sem doživela pozitivno izkušnjo, ko sem prispela na letališče v Portu, nato pa sem se morala s podzemno železnico pripeljati v kraj, kjer je bilo moje začasno prebivališče za nadaljnje tri mesece. Ker sem se sama prvič peljala s podzemno železnico, nisem vedela kako kupiti karto, saj so metroji razporejeni po conah. Gospod, ki je tam zaposlen, mi je pokazal, kaj moram narediti in kje prestopati za drugo mesto. To mi je zelo pomagalo, tako, da sem brez težav prišla do hiše, kjer so bili tudi ostali Erasmus študenti. Tudi oni so me takoj lepo sprejeli in mi razložili

vse potrebno glede bivanja v tej hiši. Po štirih dnevih bivanja sem odšla prvič na gostujočo institucijo. Imela sem nekaj težav pri iskanju prevoza do fakultete. To je bila to prva negativna izkušnja. Obstaja namreč zelo veliko različnih avtobusov, vendar sem nekako prispela do mesta Gandra, kjer deluje fakulteta CESPU. Ker je fakulteta velika, v primerjavi z našo visoko šolo, sem morala poiskati mednarodno pisarno, kar ni bilo tako enostavno. Z vloženim trudom sem našla mednarodno pisarno in koordinatorico, ki mi je prijazno razložila potek mojega kliničnega usposabljanja. Glede kliničnega okolja sem bila zadovoljna, saj so bili študenti zelo prijazni in pripravljeni pomagati, tudi klinični mentorji so bili zelo korektni in gostoljubni, vendar pa je bila največja težava znanje angleškega jezika, zato sem se morala v določenih situacijah znajti s kretnjami rok in neverbalno komunikacijo. Zanimiva izkušnja. Podporo in vodenje na kliničnem usposabljanju je bilo zagotovljeno tudi s strani fakultetne koordinatorice. Znanje angleškega jezika pri študentih je kar dobro, tako, da smo se razumeli. Na koncu kliničnega usposabljanja so tudi študenti s slabšim znanjem angleškega jezika z menoj spregovorili nekaj besed v angleščini. Tako, da je moja izmenjava dobro vplivala tudi nanje.

- **Ali menite, da lahko opravljena praksa v tujini vpliva na vašo nadaljnjo karierno pot?**

LP: Moje mnenje je, da bo v tujini opravljeno klinično usposabljanje pozitivno vplivalo na moj nadaljnji študij in izobraževanje, kasneje tudi na karierno pot v zdravstveni negi in seveda tudi na moje življenje na sploh. Mislim, da sem z uspešno izvedeno mobilnostjo dokazala, da imam kar veliko potrpljenja in predvsem, da sem iznajdljiva. Študij v tujini ni enostaven, vendar je bil zame pozitivna izkušnja in bi ga priporočala tudi drugim.

- **Katere pozitivne izkušnje (iz življenja, kulture ter profesionalnega dela v kliničnem okolju) bi lahko prenesli iz Portugalske v Slovenijo?**

LP: V Slovenijo bi vsekakor rada prenesla pozitivno razmišljanje Portugalcev, prijaznost in odprtost do soljudi, sproščenost ... Tudi zaradi tega me je Porto navdušil. Ljudje med seboj ne postavljajo mej in ne delajo razlik. Tukaj so ljudje zelo različni, so drugačne rase in kulture, pa vendar se razumejo med seboj, so enakopravni. Revni ljudje pomagajo še revnejšim. Ob snidenju prijatelja obvezno dvakrat poljubiš na lica, opaziš pa še mnogo drugih stvari, ki ti polepšajo dan. Všeč mi je tudi, da prebivalci Porta vedno najdejo razlog za veselje in zabavo, še posebej sedaj, ko so praznovali praznik S. Joao (praznik rojstva svetega Janeza Krstnika). Mestno jedro Porta je ob tej priložnosti polno ljudi, ki spuščajo lampijončke v nebo, jedo sardine ter seveda ob tem nazdravljajo z zelo znanim vinom Portovec. Človek, ki tega dogodka ne doživi, ne ve, kaj je veselje, zabava in navdušenje nad tem praznikom. Običaj ob tem prazniku je tudi, da ljudje med mestno zabavo, po glavah "tolčejo" druge s plastičnimi kladivi, ki ob tem oddajajo piskajoč zvok, z obrazov ljudi pa razbereš neizmerno povezanost in veselje. V Portu obstaja več kot sto majhnih barov z živo glasbo, ki ti dajejo občutek sproščenosti. V eni besedi povedano, užitek. Iz kliničnega usposabljanja pa bi najraje prenesla odnos zdravstvenih delavcev do pacientov, ki je sproščen, prijateljski ter zaupljiv. V bolnišnici, kjer je potekalo moje klinično usposabljanje, je bil pacient v središču zdravstvene obravnave. Paciente se obravnava celostno, kar ocenjujem kot zelo pozitivno. Pozitiven odnos, prijaznost, poslušnost do pacienta, se odraža tudi na njegovem uspešnem okrevanju v času hospitalizacije.

- **K čemu menite, da pripomore izkušnja bivanja in opravljanja kliničnega usposabljanja v tujini?**

LP: Meni je izkušnja samostojnega bivanja pripomogla k temu, da sem postala samostojna in varčna. Veliko stvari si moraš kupiti in sploh ne veš, kako zelo moraš biti varčen in preudaren, da

lahko skozi mesec preživiš z določeno vsoto. Vedno mi je bilo veliko stvari samoumevnih, saj starši poskrbijo za vse, tukaj pa nimaš staršev, ki bi kuhali, pospravljali ter oprali oblačila. Študentom tudi zaradi tega priporočam mednarodno mobilnost, kajti jaz sem v treh mesecih zelo dozorela in postala precej bolj odgovorna.

- **Kakšne dragocene izkušnje ste pridobili - za osebni in profesionalni razvoj?**

LP: Kot sem že rekla, predvsem sem postala bolj zrela glede nekaterih stvari, pa tudi naučila sem se, da moraš biti dober človek. Pomembno je, da si pozitiven, da ustvarjaš spomine in prijateljstva in da prijateljski odnos z ljudmi premaga vse. Kot bodoča diplomirana medicinska sestra sem se naučila, da nasmeh pacientu pomeni zelo veliko, malenkost, ki jo lahko da vsak in nekemu polepša dan. Tudi nasmeh neznanцу po napornem dnevu ti da nekakšno zadovoljstvo. Ta izkušnja me je res naučila razmišljati pozitivno.

- **Kakšne so po vašem mnenju prednosti in kakšne slabosti mednarodne mobilnosti?**

LP: Prednosti so, da postaneš odgovoren, discipliniran, samostojen, da spoznaš nove ljudi, se naučiš njihovega jezika in ustvarjaš spomine. Na ta način lahko kasneje pomagaš tudi drugim študentom, ki bodo odšli na mobilnost, lahko jim svetuješ in s tem jim malce poenostaviš življenje skozi mesece, ki jih preživljajo na mobilnosti. Predvsem pa je bilo zanimivo videti kako poteka delo v bolnišnicah.

- **Nam lahko zaupate kakšno zanimivo anekdoto?**

LP: Najprej mi je prišla na misel prigoda, ko sem iz letališča prispela v mesto Porto ter se peljala do metro postaje Combatentes, kjer sem živela. Tam sem počakala na gospodinjjo, ki je delala kot čistilka pri gospodarici, kjer sem stanovala. Ker ta gospa ni znala govoriti angleško je bilo predstavljanje precej smešno. Ker sem imela s seboj »zelo« velik kovček, ki je bil tudi težak sem imela kar precej težav preden sva prispeli do hiše, kjer bivajo Erasmus študenti. Med potjo do mojega začasnega doma, sem v angleščini rekla, naj malo počaka, saj je bila hoja s kovčkom naporna. Ker ni razumela, se je samo smejala in z istim tempom nadaljevala pot. Sedaj mi je ta prigoda smešna, a tisti dan, sem se počutila kot, da bi pretekla maraton.

Lea, zahvaljujem se vam za intervju!

Slika 1: Opravljanje kliničnega usposabljanja v Hospital da Misericórdia de Paredes (foto: Lea Plevčak, 2014)

Slika 2: Pogled na Porto (foto: Lea Plevčak, 2014)